

GÜL REÇELİ

Ayşe nine köyün dışında yıkık dökük kulübesinde torunu ile birlikte yaşıyordu. Evleri derme çatma olduğu için kışın soğuk oluyor, eriyen kar suları evin içine damlıyor ve evi ağır bir nem kokusu sarıyordu. Bu yüzden torunu Emine sürekli halsiz düşüp hastalanıyordu. Emine uzun sarı saçlı, yeşil gözlü, güzel ve sevimli bir kızdı. Anne ve babasını trafik kazasında kaybedince babaannesi ile yaşamaya başlamıştı.

Ayşe nine güçlü ve çalışkan bir kadındı. Yaşadığı acılara rağmen sapa sağlam ayakta duruyor, torunu için en iyisini yapmaya çalışıyordu. Eşini genç yaşta kaybettiği için hayatın bütün yükü omuzlarındaydı. Ayşe ninenin bir de çok güzel bahçesi vardı. Her gün erkenden kalkar, ahırındaki tek ineğini saçar, sonra bütün gün bahçesiyle ilgilenirdi. Bahçesinde domates, biber, patlıcan gibi sebzeler yetiştirirdi. Onları sular, çapalar, otlarını temizlerdi. Bu bahçenin etrafı rengarenk güllerle çevriliydi. Güller açtığı zaman etrafa mis gibi koku yayılır, gülleri görenler hayran kalırdı. Ayşe nine evin geçimini bu güllerden yaptığı reçellerden sağlardı.

Emine babaannesinin yanına geldiğinde kundakta bir bebektir. Artık büyümüş ve okul çağına gelmişti. Babaannesiyile kayıt olmak için köyün diğer yamacındaki okula gitmeleri gerekiyordu. Okul uzak olsa da Ayşe nine kararlıydı çünkü torunu okula gidecek okumayı öğrenecekti. Eline geçen gazetelerdeki yazıları torununa okutup her şeyi anlayacaktı. Yolda karşılaştıkları köylülere 'Emine okuyacak , büyük adam olacak' diye gururla anlatıyordu.

Okula vardıklarında onları Ahmet Öğretmen karşıladı. Biraz sohbet ettikten sonra kaydını yaptılar ve öğretmen küçük kızın haftaya okula başlamasını söyledi. Ayşe nine bu öğretmeni çok sevdi. Torununu okula gönderirken çantasına yaptığı reçellerden iki kavanoz koydu ve öğretmene vermesini söyledi. Ahmet Öğretmen göreve başladığından beri öğrencileri süt, yumurta, peynir getiriyorlardı fakat gül reçeli öğretmenin dikkatini çekmişti. Çünkü öğretmenin annesi de çok güzel gül reçeli yapardı.

Ertesi sabah genç öğretmen okula gitmeden önce Ayşe ninenin evine doğru yola koyuldu. Hem hal hatır sormak hem de gönderdiği reçeller için teşekkür etmek istedi. Bahçenin tahta kapısı kilitliydi. Bir an ne yapacağını bilemeden kapının önünde bekledi. Biraz sonra ağaçların arasından güler yüzüyle ninenin geldiğini gördü. Nine, öğretmeni görünce çok mutlu oldu ve onu hemen içeri davet etti.

-Hoş geldin yavrum. Geç içeri geç kuzum bekleme.

-Hoş bulduk nine. Nasılsın, iyi misin?

-İyiyim oğlum. Ocakta süt var geç içeri de sıcak sıcak içiver.

Ahmet Öğretmen nineyle evden içeri girdiğinde ise hiç de beklemediği bir manzarayla karşılaşmış ve şaşırmişti. Evde eşya yok denecek kadar azdı ve evin tavanı simsiyahtı. Yerde eski bir kilim seriliydi ve sadece camın önünde bir kanepa vardı. Ahmet Öğretmen ninenin haline çok üzüldü ve bir şeyler yapması gerektiğini düşündü. Gün boyunca kafasında planlar yaptı ve düşündüklerini köylülerle paylaşmaya karar verdi. Dersi bittikten sonra köy meydanındaki kahveye gitti ve orada bulunanlara seslendi:

-Değerli büyüklerim, kardeşlerim... Sizlerden bir isteğim var. Geçenlerde Ayşe nineyi ziyaret ettim. Ayşe ninenin evi çok kırık dökük. O küçük yavrucak üşüyor, hasta oluyor ve ninemiz çok zahmet çekiyor. Ben Ayşe nineye yardım etmek istiyorum. Siz de bana yardım etmek ister misiniz?

Köylülerden biri:

-Evet, yardım etmek isteriz ama nasıl?

Genç öğretmen:

-Bütün köyden para toplayacağız ve Ayşe ninenin evini yaptıracacağız. Birlik olursak kısa zamanda bu işi hallederiz.

Ahmet Öğretmen bütün gün köylülere yapılacakları anlattı. Köylüler el ele verip önce yaşlı nine ve torununu köy odasına yerleştirdiler sonra da o evi yıkıp yenisini yaptılar. Nine ve torunu kış bastırmadan yeni evlerine geçtiler. Kışın evin içi sıcacık ve kuru olacağı için çok mutluydular. Ninenin aklına yazın yaptığı reçeller geldi ve hemen Ahmet Öğretmen'e gül reçelinden yolladı. Elinde hediye edebileceği tek şey buydu.

Ahmet Öğretmen'in birkaç sene sonra tayini çıktı. Herkesle vedalaştı fakat nineden ayrılırken gözyaşlarını tutamadı. Nine hemen torununa genç öğretmenin yeni adresini yazdırdı. Ahmet Öğretmen :

-Nine ne yapacaksın adresimi?

-Her ay sana reçel yollayacağım, dedi.

Ayşe nine öğretmene reçelleri yollar, Ahmet Öğretmen de nineye mektup yazıp hal hatır sorardı. Bu arada Emine de üniversiteyi kazanmış ve okumak için köyden ayrılmıştı. Bu

güzel haberi duyan Ahmet Öğretmen nineye gönderdiği mektupların yanına bir miktar da para koymaya başlamıştı.

Emine üniversiteyi bitirince huzurevinde hemşire olarak göreve başladı ve ninesini de hemen yanına getirdi. Huzurevinde çalışırken kendisi gibi orada görevli Hakan ile tanışıp anlaştılar. Bu genci Ayşe nine de çok sevmiş ve torunu yalnız kalmayacağı için çok mutlu olmuştu. Ayşe nine torunu evlenince köyüne dönmek istedi ama Emine buna izin vermedi ve zamanla geniş bir aile oldular

Yıllar böyle geçerken Ahmet Öğretmen' den birden haber gelmez olmuştu. Hatta Emine de eşiyile beraber aramış ama öğretmenin izini bulamamışlardı. Fatma ninenin artık gözleri görmez olmuş ve sürekli hastalanmaya başlamıştı. Bir sabah Ayşe nine hayata gözlerini yumdu. Emine babaannesini kaybedince çok üzüldü. Bebekliğinden beri onu besleyen büyüten koruyup kollayan babaannesi artık yoktu.

Zaman su gibi akıp geçerken Emine iki çocuğunu büyütmüş, kendisi de artık mesleğinin son yıllarına gelmişti. Bir gün iş arkadaşlarıyla otururken huzurevine yaşlı bir amcanın bastonuna dayanarak bahçenin kapısından girdiğini gördü. Bu yüz ona bir yerlerden tanıdık geldi ama bir türlü çıkaramadı. Yaşlı adam binanın girişine doğru yavaş yavaş ilerlerken birden durdu ve kenardaki banka oturdu. Emine Hemşire yaşlı adamın yanına gitti ve 'İyi misiniz amca?' diye sordu. Yaşlı adam kadına doğru başını çevirdi. Göz göze geldiklerinde birbirlerini hemen tanıdılar. Bu yaşlı amca uzun yıllar aradığı Ahmet Öğretmen'di. Emine, öğretmeninim hemen ellerini öptü ve gözyaşları içinde birbirlerine sarıldılar. Yan yana oturup saatlerce sohbet ettiler..Emine heyecanla:

-Size ulaşmak için çok uğraştım öğretmenim ama bir türlü adresinizi bulamadım.

-Ah güzel kızım...İstanbul'a yerleştikten sonra ağır bir hastalık geçirdim. Tedavim için yurt dışına gittim. Uzun yıllar orada yaşadım. Çocuklarım hala orada.

-Siz neden buradasınız öğretmenim?

Ahmet Öğretmen başını yere eğdi. Kırgın olduğu yüzünden anlaşılıyordu. Sonra kendini toparlayarak anlatmaya başladı:

-Eşimle Almanya'da yaşıyorduk. Onu geçen sene kaybettim. Çocuklarım da çok yoğun çalışıyorlar, hiç boş vakitleri yok. Ben de çok yalnız kaldım. Türkiye'ye döndüm, buraya gelmeye karar verdim. Neyse, bunları sonra daha çok konuşuruz. Yıllar oldu sizden hiç haber almadım.

Emine biraz sessiz kaldıktan sonra:

-Babaannemi seneler önce kaybettik öğretmenim.

-Başın sağ olsun kızım. Çok yemeğini yedik. Hep senin çantana reçel koyar bana gönderirdi.

Emine gülümseyerek:

-Sizi son anına kadar hep sayıkladı öğretmenim.

İkisi de bir süre sessizce oturdular. Sonra Emine Ahmet Öğretmen'i odasına götürdü ve eşyalarını yerleştirdi. Yanından ayrılırken kendini kötü hissetti. Onu böyle bıraktığı için üzüldü. Huzurevinden ayrılırken çocukluğu geldi aklına. Ahmet Öğretmen onlar için ne kadar çok uğraşmıştı.

Evine vardığında ailesine yaşadıklarını anlattı. Onlar da şaşkınlıkla dinlediler. Gece yarısına kadar ev halkı annelerinin çocukluk anılarını dinlediler. Sabah olunca eşi Emine'ye :

-Çocuklarımızın ne dedesi ne ninesi var. Hiç büyükleri yok. Ahmet Öğretmen'i evimize davet etsek bizimle yaşasa.

Emine de aslında böyle olmasını istiyordu. O gün sevinçle huzurevine gitti ve hemen Ahmet Öğretmen'in odasına yöneldi. Onu pencerenin önünde dışarıyı seyrederken buldu. Emine sevinçle karşısındaki sandalyeye oturdu ve anlatmaya başladı:

-Öğretmenim dün evdekilere sizden bahsettim. Ninem ve benim için yaptıklarınızı anlattım. O yıkık dökük evden sizin sayenizde kurtulduk. Eğer siz de isterseniz beraber yaşayalım. Evde sizi dört gözle bekliyorlar.

Ahmet Öğretmen bu teklif karşısında çok şaşırdı ve gözyaşları içinde kabul etti. Eve gittiklerinde sıcacık bir aile onu bekliyordu. Evde ilk gecesinde uzun zamandan sonra ilk defa huzurlu bir uyku uyumuştı. Ertesi sabah kahvaltı için masaya davet ettiler. Masaya oturduğunda çeşit çeşit reçelleri görünce derin bir sessizlik oldu ve birden Ahmet Öğretmen'le Emine'nin gözlerinden yaşlar boşaldı.

Ahmet Öğretmen geriye dönüp baktığında nice kalplere dokunmuş, nice gönüller kazanmıştı. Şimdi onlardan birinin evinde ömrünün son günlerini huzurla geçiriyordu.

Adı Soyadı : Alara YALÇINKAYA

Okulu : Türkmen Ortaokulu